

Hòa vang

Người ngu ngơ

Cả nhiệm sở chỉ có 18 nhân viên thì có 16 người tận tâm với mọi loại xổ số kiến thiết trung ương, địa phương, đầu tư, từ thiện... Lẽ ra một đôi người thờ ơ: cô Vĩnh và anh Vũ. Tên cả hai đều có dấu ngã. Thảo nào, cả hai cùng chưa xây dựng gia đình mà cô đã mập mé 30 và anh thì sắp tròn 46.

Tuy nhiên, đời không phải dễ suy lý một chiều như thế. Hãy cứ để yên xem sao...

Cô Vĩnh thì đương nhiên không thể màng tới bất cứ một cái gì ngoài khối lượng công việc đồ sộ, ngổn ngang đầy ắp cả không gian ba chiều của thân phận cô: thư ký giám đốc, kế toán trưởng, thủ quỹ, công đoàn, trưởng ban thanh tra nhân dân, chi hội trưởng phụ nữ. Tức là cô bận lắm mà lại còn ham nữa, thấy vui trong công việc nữa, lại còn đang năng nổ nhúng vào một vụ đấu tranh tiêu cực động trời nữa. Đến một đức ông chồng mà cô còn không có thì giờ nghĩ đến thì còn ai nữa trách cô không đoái hoài gì đến xổ số, không khí xổ số đang sôi động, ầm ập, chan chứa quanh mình...

Mà cô xinh chứ. Không. Cô đẹp. Với tuổi 30 phải nói thế. Toàn thân lản mình trắng. Da màu ôliu. Mắt to, đen thẫm, môi hồng mọng, cong hươu hươu lên chỗ đốt giáp nhân trung. Ngực nhỏ mà rắn rỏi, thậm mồi gọi hoặc... gọi mà như xua đi. Một vẻ đẹp lai Án khiêu khích. Cho nên, kể đã có đến cả một huyện những anh chàng, ông chàng... lẫn lóc đến xin ghi danh "đấu thầu"

trái tim cô. Rốt cuộc, cũng không hơn gì một tấm vé xổ số, chưa hề được biết đến ánh mắt cô thoáng lướt qua, chưa hề một lần được những ngón tay cô vờ vi kỳ ảo, ve vuốt. Đêm ngủ một mình, còn thức là còn nghĩ tới những công việc của ngày mai, mãi đến lúc đã bắt đầu liu diu, đầu đã bâng lảng chập chờn, cô bỗng bật cười một mình khi chợt nảy ra trong đầu hình ảnh Vũ. Mà đã nhiều lần như thế, cứ phải bật cười trong chăn riêng, trên gối đơn thì anh ta mới hiện ra.

Đúng là Vũ có nhiều cái buồn cười thật. Đầu tiên là cái họ của anh, họ Hùng. Cái họ hình như là cổ nhất, oai nhất mà bây giờ không mấy ai có, ai nhớ, nghe lại cứ như cái thứ họ mượn. Rồi đến hình dung hơi quái quái, tóc dài, râu rậm, mắt to mắt nhỏ, cái nhìn lơ đãng mà tóc thẳng. Bất chợt đứng trong đêm thì có thể vãi linh hồn tức thì. Mới thấy giữa ban ngày cũng không thể bèn mảng nghĩ đến sự cười. Nhưng đi cùng một quãng, ngồi cùng một lúc, lại ở cùng một cơ quan nửa đời nữa... thì cười lắm, cười quá lắm. Hùng Vũ ngu nga ngu ngơ đi giữa đời. Lỡ vội chưa chùi dép mà bước vào sàn nhà mới lau thì tự dung nghiêng đầu ngay xuống phía dưới đất, miệng buột ra: "Xin lỗi"; đang oi ngọt ngọt chợt đổ mưa rào mát thoáng, lại ngửa mặt lên hướng trời, miệng buột ra: "Cảm ơn"; lên xe buýt toàn đứng, vì với ai, anh cũng thấy có lý do để nhường chỗ ngồi. Dạo còn đi xếp hàng mua gạo, mua dầu, bao giờ cũng kiệt tới Vũ mới về với lý do tương tự.

Một bữa, đi trên vỉa hè chật lèn, đầy xe dựng trước những cửa hiệu sáng choang, có mấy cô cậu dừng mớ nô nhau, đuổi chạy như trong phim lúc tình yêu hé mở ban đầu, xô đổ kènh một chiếc xe đạp ngay trước mặt Vũ, rồi kệ, chạy tiếp mất hút. Vũ bước tới, nâng cái xe dậy, gạt lại chân chống thì chủ nó ùng ùng từ trong vầng sáng cửa hiệu vọt ra, thét như bằm vào mặt anh: "Đi đứng thế nào thế? Mù à?". Vẫn chưa buông khỏi ghi đông, sợ nó chưa thật vững, Vũ diêm đạm: "Tôi không đánh đổ xe ông đâu, chỉ là người đỡ hộ

nó lên thôi". Và câu thứ hai của ông chủ xe khiến anh ngó ra: "Thứ người ấy hóa thạch lâu rồi, đào đâu ra nữa thế. Thôi, thu vén miệng lưỡi lại rồi biến đi, bố bịp ạ!".

Lại một bữa đi qua cầu hẹp, thấy một cô bé đạp xe đạp cứ bám quá sát chiếc xe tải đi trước, Vũ buột miệng: "Khéo đấy cháu ạ, nó mà phanh đột ngột thì khôn đấy". Cô bé đảo mắt lại, nguýt dài: "Việc gì đến bố già hả? Rồi hơi à?". Khỏ, những lời như thế đã chao vào mặt nhau, lòng nhau rồi mà buộc vẫn phải đi cùng nhau, cạnh nhau. Đường độc đạo, cầu hẹp, xe thô sơ như đời. Vũ lúi thủi đạp, ngậm cái rồi hơi của mình lại. Thì cái xe tải phanh gấp thật. Cô bé nhao cả người vào thành sau xe. Cái xe đạp đổ kênh. Vũ hấp tấp xuống xe chạy lại đỡ cô bé dậy, lại buột miệng như một tiếng thở dài: "Đấy, tôi đã bảo mà...". Và câu thứ hai thì đôi môi chúm nhọn như cái mỏ chim của cô bé nọ làm Vũ ngó ra: "Chỉ tại cái mồm ông gở đấy! Thôi, buông ra, bày hầy lăm chuyện vừa vừa chứ".

Tóm lại, Vũ tựa như thứ lông mọc đầy trên mặt "Người lông", cái đuôi thừa dài dưới đốt sống cùng "Người có đuôi" - hiện tượng bản sao lưu quá lâu những đặc điểm sinh học của chặng tiến hóa trước, của nguồn cội, của thứ người đã hóa thạch. Hiển nhiên, anh như không biết trên đời thời này có một thứ gọi là xô số.

Ấy vậy mà chiều nay, Vũ mua xô số, mua hết cả 60.000 đồng tiền thưởng năng suất anh vừa lĩnh ở bàn giấy của Vĩnh ra. Ngay cửa phòng, Vĩnh nhìn nghe thấy tất cả. Và cô không cười.

Chắc là lúc mà Vĩnh đang đếm tiền để trao cho Vũ cũng là lúc cháu gái mù ấy đã lọc cọc, lần mò lên đường hết cầu thang. Vũ nhận tiền quay ra thì đụng ngay cái mũi gậy đầu đường của nó ở cửa phòng.

Tay kia nó chia ra một tập vé số, miệng nó nói thật tươi như hướng vào một ai đó vô hình đang đứng cạnh Vũ:

- Cô ơi, chú ơi, mời chú mua vé số ủng hộ cho trường trẻ em mù của chúng cháu. Tối nay mở thưởng. Giải đặc biệt 100 triệu. Tập vé của cháu nhiều số đẹp lắm. Cô ơi, chú ơi...

Vũ sững lại, đặt tai lên vai đứa bé mù. Thế là nó ngược lên. Hai gương mặt như đã nhận ra nhau. Vũ nhìn hút vào hai trái nhãn đã bóc vỏ, tro cùi đang hấp háy hy vọng và mời chào trên gương mặt đứa bé. Anh hỏi sẽ sàng, lại có gì ngu ngơ nữa:

- Mỗi vé của cháu là bao nhiêu?

- Dạ, một nghìn đồng ạ!

- Ở đây cháu có bao nhiêu vé?

- Dạ, 60 vé ạ.

Vũ ắng đi, đầu óc anh chậm chạp, lơ mơ thấy có hai con số 60 trùng nhau. Nhưng sự yên lặng của anh khiến đứa bé mù thắng thoát. Nó tưởng anh đã bỏ đi. Đột ngột, hai tay nó hươ hươ lên trước và một giọt nước mắt rung rung:

- Chú ơi, chú nghe cháu nói đã. Kỳ này công ty xổ số dành tất cả tiền bán vé cho chúng cháu tăng tiền thức ăn hàng ngày, tiền sách vở đầu năm học sắp tới mà... Thế mà cả ngày hôm nay, chẳng ai mua cho cháu lấy một vé. Bây giờ, sắp đến giờ phải trả lại vé rồi. Thế là... cháu... cháu chẳng góp được một đồng nào cho trường cháu cả... Cháu...

Tiếng Vũ đột ngột:

- Cháu đưa cả tập vé của cháu đây và cầm lấy cả tập này. Sáu mươi ngàn đồng đấy nhé!

Vũ đã dắt cô bé mù xuống rồi. Từ dưới chân cầu thang vang lên tiếng lạnh lót:

- Chú ơi, chú mà không trúng số thì cháu buồn lắm. Chú trúng số thì chú phải báo tin cho chúng cháu đấy nhé!

Và thứ tiếng trầm ấm:

- Được, được. Nhất định là như thế. Cháu về đi.

Vũ quay lên, anh đưa cho Vĩnh cả tập vé số:

- Cô hộ tôi. Tôi có biết theo dõi các thứ này như thế nào đâu.

Vĩnh từ nãy, vì không thể cười nên nay như bị ám thị. Cô ngược lên định nói gì thì đã chẳng còn thấy Vũ đâu nữa.

Tối ấy, lần đầu tiên cô sắp xếp mọi việc, ngồi bật truyền hình đúng giờ thông báo xổ số, theo dõi căng thẳng. Không tin ở tai, mắt mình một lần qua đi như thế, cô đón cả những tiếng rao lạnh lạnh chạy trên hè phố: "Kết quả đề... ê...". Mua một tờ, lại về phòng lẩn mẩn nhặt tìm, soi chiếu. Không một vé nào trúng, dẫu là một giải cuối, hoặc khuyến khích.

Bây giờ thì cô bật cười thành tiếng. Tiếng cười không hướng về phía Vũ nữa. Cô cười chính mình. Trong lòng cô như có gì vừa mở ra, ào chảy tung bừng, một dòng sóng nhỏ ngọt ngào và có hương thơm. "Nhất định, nhất định mình phải làm cho anh ấy ngó ra một lần nữa. Ngó ra, nhưng theo chiều ngược lại, đối nghịch với những lần ngó trước kia, những lần ngó đã quá nhiều của anh ấy".

Và, như trời xé để ủng hộ ý định của cô, trong khu tập thể chỗ cô ở, một bà nghèo đông con, hôm đó tình cờ bớt tiền chợ mua một vé xổ số và trúng thưởng 100.000 đồng. Cô nài nỉ với bà hãy cầm số tiền 100.000 đồng cô đưa và cho tám vé số may mắn đó.

Được tin mình trúng thưởng, Vũ ngó ra thật. Và Vĩnh cười đậm thắm:

- Có gì đâu anh. Quy luật của muôn đời. Ở hiền gặp lành mà.

- Ở hiền gặp lành, đúng thế, chứ có phải ở hiền gặp may mắn đâu. Này, Vĩnh ơi, em có thể đi cùng tôi xuống trường trẻ em mù một lúc được không?

- Sao lại không? Anh!

Hôm ấy hai người đã không đi một lúc. Sau cuộc gặp gỡ rất vui với đội văn nghệ của các cháu trường trẻ em mù đang tập luyện, trong đó có cả bé gái

bán vé số hôm trước, họ đã mua về nhiều nước ngọt và hoa quả chia vui với các cháu. Vĩnh chỉ cầm về một trái táo hồng thắm, thơm phức. Chỉ có một trái táo ấy mà đôi người về rất khuya.

Một tháng sau, đám cưới Vĩnh – Vũ diễn ra thật vui ở hội trường lớn trường trẻ em mù. Đi đến tặng hoa cô dâu chú rể là những người bước chân không nhờ mắt mà nhờ ở những lối đi đã quen và do nơi đến là những con người đã quen, đã thương yêu gắn bó.

Chú rể phát biểu:

- Tôi là một người ngu ngơ hạnh phúc. Xin ghi ơn tất cả: người bán vé số và người nhận giải thưởng hộ tôi rồi trao thưởng cho tôi tận nhà, tận tay, trọn vẹn...

Cô dâu nhìn chú rể. Mắt to, đen thắm. Môi hồng mọng. Da ô liu. Một vẻ đẹp lai Ấn hiện thực không khiêu khích./.

Nguồn: Vovnew. org

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 18 tháng 10 năm 2004